

Чудно хубаво е езерото!

Приятно е то въ тихо врѣме. Гледашъ го — не шава, не мърда, като че ли цѣлото е излѣно отъ синкаво стѣкло.

Още по-гиздаво е то, когато слабиятъ вѣтрецъ леко подухва и размърдва синитѣ му води. То се люлѣе тогава, като буйна, гжста нива. Вълнитѣ му вървятъ правилно, една подиръ друга, гонятъ се и плѣскастъ на брѣга по чистия бѣлъ пѣськъ.

Чудна картина прѣдставя езерото въ бурно вѣтровито врѣме. То шуми, бучи грозно, пѣни се и силно играй. Голѣми вълни се издигатъ нагорѣ, тичатъ като бѣсни по всички страни и се разбиватъ на ситни капчици о скалитѣ. Воднитѣ птици крѣщятъ и бѣгатъ. Рибата се крие въ дълбинитѣ на водата. Тежко на лодкаритѣ. Лодката се люшка и често се обръща, та потъва на дѣното.

Ний-красиво е езерото въ ясна лунна нощъ, когато звѣздитѣ се огледватъ въ езерното дѣно и когато приятна свѣтлина се плъзга по синята му повърхнина.

Каква е приятна гледката, знае само тозъ, който е видѣлъ това езеро, — завърши учителтъ.

